

İSTANBUL DEDEKTİFLERİ 3

PROFESÖR'ÜN SIRRININ PEŞİNDE

MUSTAFA ORAKÇI

PROFESÖR'ÜN SIRRININ PEŞİNDE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Gökçen Yüksel Karaca
Kapak ve İç Tasarım Sefer Koçan
İç Mizanpaj Nur Kayaalp

9. Baskı Şubat 2019
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-1175-9

9 786050 811759

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3186

ÖZGÜR ROMANLAR / 15

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2013 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Merhaba... Beni artık tanıyorsunuz. Bir profesörle aynı isme sahip olan bu yüzden de başına gelmedik iş kalmayan biriyim. Kayıp Haritanın Peşinde ve Karaltı Çetesi'nin Peşinde kitaplarında başımdan geçenleri anlatmıştım. Sonrasında da neler oldu neler... Şu kadarını söyleyeyim: Aklımdaki soruların çoğunun cevabını aldım. Profesör'ün kim olduğunu, Karaltı Çetesi'nin bizimle ve özellikle de Profesör'le ne alıp veremediğini... Hepsini öğrendim. Tabii bunları öğrenmek o kadar da kolay olmadı. Yine başımıza gelmeyen kalmadı. Bir sürü şey yaşadık. Çok korktuk ama çok da eğlendik. Sahi bunları size niye anlatıyorum ki? Nasıl olsa okuyacaksınız! Okuyun ve kendiniz görün.

Ayrıca benden size son bir tavsiye: Her gelen e-postayı açmayın ve siyah tişörtlülerden uzak durun. (Bunun devasa bir genelleme olduğunun farkındayım, ama siyah tişörtlüler korkulu rüyam oldu ne yapayım.)

Bütün gece yağmur yağdı. Hatta Pazar sabahı uyan-
dığımızda da yağmaya devam ediyordu. Neyse ki
yaz yağmuru olduğu için kısa sürede güneş yeni-
den görüldü. Babaannem yaz yağmurunun öküzün bir
boynuzuna yağıp diğer boynuzuna yağmadığını söyler.
Eğer babaannemin dediği doğruysa bu öküz buralarda
bir yerde olmalı... Bizim yıkık dökük pansiyonumuzun
üzerine güneş doğdu ama boğazın karşı tarafında hâlâ
yağmur var.

Pazar sabahı kahvaltı yapmadan aç aç bekleyince
insanın kımıldamaya hâli olmuyor. Yatakta oturup kal-
dım. Sanırım sadece ben bu durumda değilim. Bora ile

Onur da pencerenin yanında duran yatağa sıralanmış miskin miskin oturuyorlar.

Onur pencereden dışarı baktı.

– Hava açınca şu gürültücü martılar da ortaya çıktı... Bağrışıp duruyorlar.

Başım la söylediklerini onayladım. Kendimi ağzımı açamayacak kadar güçsüz hissediyordum. İçimizdeki tek hareketli kişi Bilge'ydi... Ayakta durmuş elindeki gazete kúpürünü bir bantla duvara yapıştıırıyordu. En son bantı da yapıştırdıktan sonra,

– Çocuklar nasıl oldu? Güzel durdu değil mi? Yırtılmış duvar kâğıdını da kapatmış olduk üstelik, dedi.

Bizden yanıt beklemeden de yapıştırdığı kâğıdı okumaya başladı:

İstanbul'un tarihî mekânlarını soyarak tüm İstanbulluların korkulu rüyası hâline gelen Karaltı Çetesi bu kez amacına ulaşamadı. Tarihî Eserleri Koruma Birimi başkanı Prof. Bilgin Işıklı'nın ekibi, bu azılı çeteyi durdurdu ve büyük bir soygu-

nu önledi. Karaltı'nın durdurulmasında bu başarılı ekibe dört çocuğun da yardım ettiği bildirildi. Bir yetkili çocuklarının adlarının Bilgin, Bilge, Onur ve Bora olduğunu söyledi ve İstanbul'un bu çocuklara çok şey borçlu olduğunu ekledi.

Bilge okuduktan sonra bize döndü.

– Nasıl?

Ben dayanamayıp konuştum:

– İlk duyduğumuzda çok hoşumuza gitmişti. Ama bin defa okununca aynı etkiyi yapmıyor sevgili ikizim. Sabahtan beri bu kaçınca okuman...

Bunu dememle kafama yas-
tık yemem bir oldu.

**Bu Bilge'ye
de hiç laf
söylenmiyor!**

Biliyorsunuz yaz kampından çok da memnun değiliz. Hiçbir şey plan program dâhilinde gitmiyor. Kerem amca dışında bizimle ilgilenen de yok. Neyse ki bir e-posta geldi de hayatımız alt üst oldu! Yoksa ne Yıldız ablayla ne de Profesör'le tanışabilirdik. Onlar sayesinde pansiyondaki sıkıcı hayatımıza yeni bir renk geldi. Tabii bu durumun kötü yanları yok değil. Kafamdaki soru işaretleri de hâlâ gitmiş değil. Karaltı adını duysam

Profesör aklıma geliyor. Profesör deyince de kafamda bir sürü soru beliriyor. Bana benzeyen ve adı benimle aynı olan biri... Kim olabilir bu Profesör? Bu soru aklıma kurcalayıp duruyor. Onu kendime hem yakın hissediyorum hem de bu kadar gizemli olması beni korkutuyor.

Aklımdan geçen düşünceleri atmak için yerimden kalkıp dışarıyı izlemeye başladım. Güneşin bulutların arasından bir görünüp bir kaybolmasını seyrettim. Ama düşüncelerim yine beynime üşüşmeye devam etti. O sırada Bilge elini omzuma koydu.

– Profesör'ün kim olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

- Evet...

Onur da gelip elini öbür omzuma koydu ve ekledi:

– Ben de öyle... Sürekli Profesör'ün kim olduğunu düşünüyorum. Karaltı bile benim için bu kadar ilgi çekici değil. Neden isimleriniz aynı, neden bu kadar benziyorsunuz birbirinize... Kesin sizden sakladığı bir şeyler var. Bunu mutlaka araştırmamız lazım.

Onur'un cümlesi bitince yeniden sessizliğe büründük. Boğazdaki çılgın martıların sesi duyuluyordu sadece. O sırada Bilge'nin telefonu çaldı. Merakla baktık.

Bilge telefonu açıp “evet, tamam, olur” şeklinde konuştu. Hiçbir şey anlamamıştık. Bilge telefonu kapatınca bize gülümsedi.

– Sanırım Profesör'ün gizemini çözmek için iyi bir gün. Yıldız abla aradı. Profesör'ün evine kahvaltıya davetliyiz. Belki bir ipucu falan buluruz. Ne dersiniz?

Yıldız ablanın bizi alıp Profesör'ün evine götürmesi fazla sürmedi. Nihayet aklımızdaki sorulara ya da en azında bir kısmına cevap bulabileceğiz diye mutluyduk.

İçeri girerken çok heyecanlıyım. Yıldız ablayı kurtarmaya gittiğimizde bile bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyorum. Merak ettiğim şeyler arasında Profesör'ün ailesi ve evi de vardı. Kocaman, içinde hizmetçilerin falan olduğu kocaman bir ev hayal etmiştim. Ama evi görünce şaşırdım kaldım. Şato beklerken sıradan bir apartmanın küçük bir dairesine girdik. Ben yanlışlıkla şaşkınlığımı belli ettim:

– Ne kadar küçük bir daire!

Allah'tan söylediğimi sadece Yıldız abla duymuştu.
Sessizce bana doğru eğildi.

– Küçük olması normal... Çünkü yalnız yaşıyor.

Profesör çok komik görünüyordu. Boynundan bir
önlük sarkıyor, elinde de bir spatula tutuyordu.

– Çocuklar hoş geldiniz. Siz içeri geçip rahatınıza
bakın. Benim omleti yakmamam lazım.

Koridordan içeri girdiğimizde hayatım boyunca
görüp görebileceğimden fazla kitapla karşılaştım.
Kafamı nereye çevirsem kitap vardı. Bütün ev, bütün
duvarlar kitaplarla doluydu. Bu durum sadece benim
değil, Bora'nın da dikkatini çekmişti:

- VaaaOV...!!! Ne kadar çok kitap
var! Bizim şehrin kütüphanesi gibi... Hatta bizim
kütüphaneden bile büyük!

Bizim Bora'nın şaşkınlığına Profesör de güldü. Bora
da fırsatı kaçırmadı:

– Hepsini okudunuz mu?